

Sığınmacılar ve Kamuoyu Desteği: Türkiye, Kolombiya ve Avrupa Araştırması

2022’de ilk kez 100 milyon insanı aşan tarihi küresel yerinden edilme seviyeleri, çatışmalardan, istikrarsızlıktan ve geçim kaynağı kaybından kaçan insanları korumak için tasarlanan sistemler üzerinde yoğun bir baskı oluşturdu. Pek çok hükümet artan sayıda sığınmacıyla ve sınırlarda (gerçek ve algılanan) kaosu boğuşuyor. Bu tarihi artışın ortasında cömert bir tepkiyi tetikleyen özellikle üç vaka öne çıkıyor: Türkiye’nin 2011’den bu yana yaklaşık 4 milyon Suriyeliyi kabul etmesi, Kolombiya’nın 2015’ten bu yana gelen yaklaşık 3 milyon Venezuelalıya ev sahipliği yapması ve Avrupa’nın 5 milyondan fazla Ukraynalıya (yaklaşık Yalnızca Polonya’da 2 milyon) kapılarını açması.

Natalia Banulescu-Bogdan, M.Murat Erdoğan ve Lucía Salgado tarafından hazırlanan ve Migration Policy Institute’de yayımlanan bu rapor, bu üç vakada zorunlu göçmenlere yönelik kamu desteğinin gelgitlerini inceliyor. Başlangıçtaki yaygın dayanışmaya katkıda bulunan faktörleri, desteğin zaman içinde nasıl sürdürüldüğünü ve desteğin ne zaman ve neden azalmaya başladığını vurguluyor. Rapor, politika yapıcıların merhamet yorgunluğunu daha iyi öngörmek ve ele almak için neler yapabileceğine dair bu vaka çalışmalarından dersler çıkararak sonuçlanıyor.

Araştırmanın belirttiği gibi, **“Merhamet son derece güçlü olsa da yorgunluğa karşı da oldukça savunmasızdır. Uzun vadede politikacılar, büyük ölçekli göç ortamında toplumun pratik ihtiyaçlarını karşılamak için sağlam politikalar uygulayarak dayanışmanın kademeli olarak azalacağını öngörmelidir.”**

GİRİŞ

Bu üç vakada da, yeni gelenler ortak bir tarihi, ortak siyasi muhalifleri, kültürel ve dini yakınlığı paylaştıkları (Kolombiya'daki Venezüellalılar örneğinde ortak bir dili paylaştıkları) ev sahibi topluluklar tarafından memnuniyetle karşılandı. Özellikle, mülteci kampları yerine büyük ölçüde doğrudan kentsel ve yarı kentsel topluluklara yerleştiler ve ayrı yaşamak yerine ana akım hizmetlere vatandaşlarla birlikte eriştiler. Ancak zamanla ev sahibi topluluklar cömertliklerinin pratik sınırlarıyla da karşı karşıya kaldı. Bir krizin acil durum aşamasından sonra, yeni gelenlerin katkıda bulduklarından daha fazlasını alıp almadıkları ve zaten kıt olan kaynakları veya altyapıyı zorlayıp zorlamadıkları da dahil olmak üzere, geleceğe ilişkin pratik kaygılar hakim olmaya başlar. Bu kaygılar, kültürel veya siyasi zeminde kısa vadeli dayanışmanın çok yoğun olduğu yerlerde bile öne çıkabiliyor.

Raporun konusu olan üç vakada, yerinden edilmenin hızı ve ölçeği, yasal yapılardan, hizmetlerden ve bazı durumlarda hem acil hem de orta vadeli insani ihtiyaçları ve uzun vadeli entegrasyonu yönetecek kurumlardan yoksun olan ev sahibi toplulukları şaşırttı. Ancak her durumda ülkeler, geçici yasal statü vermek ve sağlık hizmetlerine, eğitime, barınmaya ve nihayetinde istihdama erişimi kolaylaştırmak için – bazı durumlarda göçmenlere ve mültecilere yönelik önceki kısıtlayıcı tutumların üstesinden gelerek – yeni yasal araçlar kullandılar. Böylece bu ülkeler dünyanın geri kalanına büyük ölçekli insani yardımların hızlı bir şekilde karşılanması ve olumsuz tepkilerin nasıl uzak tutulacağı konusunda bir plan sunuyor gibi görüldü.

Ancak büyük ölçekli yerinden edilme durumları aynı zamanda halkın mültecilere yönelik tutumundaki kırılmalığı ve çelişkileri de ortaya koyuyor. Aşırı sağ partiler 2022’de İtalya ve İsveç gibi ülkelerde önemli zaferler elde ederken, Avrupa’da Ukraynalılara yönelik olumlu tutumlar, göçmenler ve mülteciler etrafında bazen düşmanca olan siyasi tartışmalarla tam bir tezat oluşturuyordu. Doğu ve Orta Avrupa’da Ukraynalılar ‘dost’ olarak karşılandı ve olumlu anlatılar, onların ev sahibi topluluklara olan kültürel, tarihi ve etnik yakınlığını vurguladı; bu durum, Afrika ve Orta Doğu’dan gelen sığınmacıların genellikle bir tehdit olarak tasvir edilmesiyle tezat oluşturuyordu.

Bu arada Türkiye’de, savaşın başlangıcında Suriyeli mültecilere yönelik açık kapı politikası, mültecileri evlerine göndermenin 2023 seçim kampanyasında her iki cumhurbaşkanı adayı için de temel bir taahhüt haline geldiğı bir duruma yol açtı.

Kolombiya’da ise, ülkelerindeki kötüleşen durumdan kaçan Venezuelalılara yönelik ilk olumlu kamuoyu tutumu ve hükümetin 2021’den bu yana yaklaşık 2 milyon Venezuelalıya statü tanıyan tarihi yasallaştırma çabasını duyurmasının ardından ‘kardeşlik’ söylemleri yerini artan bir kamuoyu kaygısına bıraktı.

COVID-19 salgını ve 2023’te Türkiye ve Suriye’de yaşanan deprem gibi diğer dış krizlerin şoku, mültecilerle ilgili olumlu anlatıları daha da tehlikeye attı ve bu da insanların fedakarlık yapma istekliliğinin bir tavanı olabileceğini gösteriyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde zamanla, özellikle yerel koşullar kötüleştikçe, bağışçı desteğı zayıfladıkça ve rekabet duyguları ortaya çıktıkça dayanışma duygusu zayıflama eğilimi

göstermektedir. En az gelişmiş entegrasyon altyapısına sahip ülkelerin genellikle dünyadaki mültecilerin çoğunu kabul ettiği düşünüldüğünde bu durum özellikle doğrudur.

Ancak politika yapımcılar, dayanışmanın aşınmaya başladığı ve kızgınlık ya da kaygının ortaya çıktığı taşma noktasını daha iyi öngörmek ve hatta bu noktayı savuşturmak için kitlesel yerinden edilme bağlamlarından çok şey öğrenebilirler. **Bu rapor, üç örnek olay incelemesinde kamu desteğinin eğrisini analiz etmektedir.**

Kamu Desteğinin Artması ve Azalması: Vaka Çalışmalarındaki Eğilimler

Kişisel ve toplumsal değerler, siyasi hesaplamalar ve vatandaşların yeni gelenlerin getirebileceği değişikliklere ilişkin algıları da dahil olmak üzere karmaşık bir faktörler ağı, her bağlamda dayanışmayı yönlendirmektedir. Bunlar da sosyoekonomik ve jeopolitik değişimlerle şekillenir.

Zaman zaman Venezuelalılar, Suriyeliler ve Ukraynalıların büyük ölçekli yerinden edilmeleri etrafındaki dayanışma “istisnai” olarak çerçeveselendirilmiş olsa da, cömert halk ve politika tepkilerini yönlendiren belirli önemli unsurlar bulunmaktadır ki bu unsurları politika yapımcılar başka büyük ölçekli yerinden etme durumlarında kullanabilirler.

A. Mültecilere yönelik dayanışmayı hangi faktörler açıklıyor?

Kültürel ve Coğrafi Yakınlık

Yeni gelen nüfuslar, genellikle ev sahibi nüfusla temel özellikleri (etnik, dini veya kültürel benzerlikler) ve/veya ortak bir dil paylaştıklarında daha kolay kabul edilirler. Farklı görünen

gruplar, genellikle yeni gelenlerin toplumsal dokuyu erozyona uğrattığı veya yaşam tarzları, gelenekler ve hatta toplulukların yüzünü değiştirdiği (farklı dinlerden gelen yeni gelenlerin yeni ibadet yerleri inşa etmeleri gibi) endişelerini daha fazla tetikler, özellikle çeşitlilik ve göçe yeni tanışan yerlerde.

Algılanan yakınlık, Ukraynalılar'a Avrupa'da güçlü destekte önemli bir rol oynadı, çünkü bazı liderler ve medya yorumcuları Avrupalılıklarını ve kültürel benzerliklerini vurguladı. Özellikle Doğu ve Orta Avrupa'daki bazı ülkelerde, bu, diğer dünya bölgelerinden gelen mültecilere yönelik olumsuz algılarla karşılaştı, çünkü bu gruplar tehdit olarak algılandılar. Zaten 2015-16'da Polonya'da yapılan bir araştırma, Polonyalıların %60'ının Ukrayna'dan gelen mültecileri kabul edeceğini, ancak sadece dörtte birinin Afrika ve Orta Doğu'dan gelen mültecileri memnuniyetle karşılayacağını buldu.

Bu arada Türkiye'de dini yakınlık, savaştan kaçan Suriyelilere yönelik dayanışmayı kolaylaştırdı; Cumhurbaşkanı Erdoğan, Türk vatandaşlarından "Müslüman kardeşlerine" yardım etmelerini istedi. Kolombiya'da ise eski başkan Iván Duque, Venezüellalılardan 'kardeş' olarak söz ederek, 2021'de ülkede Venezuelalıları yasallaştırıldığını duyurdu.

Yeni gelenlerle paylaşılan tarihî ve kültürel bağlar, onların 'bizden' bir parça olarak algılanma olasılıklarını artırabilir ve tehdit edici bir 'diğer' olarak algılanmamalarına katkı sağlayabilir.

Coğrafi yakınlık da kendi başına dayanışmayı önemli ölçüde etkileyebilir ve bu, ırksal veya etnik bağlantılarla da örtüşebilir. Avrupa'da, özellikle Ukrayna'ya komşu olan bazı ülkeler, savaştan önce büyük bir Ukrayna diasporasına sahipti. Bu, bir tanıdıklık duygusu besledi ve diasporanın hareketlenmesini, 2022 Haziran'ına kadar neredeyse mülteci Ukraynalıların üçte

birinin arkadaşlar ve aile ile kaldıklarını rapor etmelerinde önemli bir rol oynadı. Kolombiya’da, Kolombiyalıların Venezuela’ya göç ettiği kolektif hafızası, destek sağlamak için harekete geçirildi ve Türkiye’de hükümet, Suriye’den gelenlerle yakınlığını vurgulamak için ortak bir Osmanlı geçmişine atıfta bulundu.

Komşu ülkeler genellikle ortak politik çıkarlara sahiptir, bunlar arasında ortak siyasi rakipler de bulunur. Orta ve Doğu Avrupa’da, Sovyetler Birliği’nin bir parçası olma geçmişi ve Rusya’nın ortak bir düşman olarak algılanması, Ukraynalılara karşı güçlü dayanışmanın önemli bir unsuru oldu. Ukraynalılar böylece Polonyalılara karşı tehdit oluşturmuş olan Ruslar karşısında duran müttefikler olarak algılandılar. Algılanan ortak bir düşmana sahip olmanın etkisi, anketlerde de görülmektedir: Çek Cumhuriyeti’nde yapılan bir araştırma, savaşın sorumlusunu Rusya olarak görenlerin %84’ünün Ukraynalı mültecileri karşılama taraftarı olduğunu, savaşın NATO tarafından başlatıldığına inananların %8 ve Amerika Birleşik Devletleri’ni suçlayanların ise %2 olduğunu göstermektedir.

Bu nedenle, yeni gelenlerle paylaşılan tarihî ve kültürel bağlar, onların “biz” algısının bir parçası olarak algılanma olasılıklarını artırabilir ve tehditkar bir “diğer” olarak görülme olasılıklarını azaltabilir. Bazı durumlarda, politika yapıcılar bunu seçici bir şekilde kullanmışlardır; örneğin, Türkiye’nin başkanı, Suriyelilere destek sağlamak için ortak din vurgusu yaparken, Türkler ve Suriyeliler arasındaki etnik farkları atlamıştır. Mülteciler kültürel, etnik veya dini olarak ev sahibi nüfuslarla benzerse dayanışmayı teşvik edebilirken, diğer göçmen ve mülteci gruplarının daha az dayanışmaya layık oldukları algısını pekiştirebilir. Ayrıca, yakınlık tek başına zaman içinde halk desteğini sürdürmek için yeterli değildir. Venezuelalılar ile Kolombiyalılar arasındaki dini ve kültürel benzerliklere ve Türkler ile

Suriyeliler arasındaki benzerliklere rağmen, bu ülkelerde halk tutumlarının hızlı bir şekilde kötüleştiği ve mülteci nüfuslarının ev sahibi ülkelerin kimlik ve kültürüne tehdit oluşturduğu algısının büyüdüğü görülmüştür. Bu nedenle, dayanışmanın zaman içinde güçlü kalabilmesi için toplumsal uyumu teşvik eden etkili entegrasyon politikaları gibi diğer unsurların da yerinde olması gerekmektedir.

Pragmatizm

Yerinden edilmiş nüfuslar genellikle güvenliği yakınlarda ararlar, özellikle evlerine dönmeyi planlıyorlarsa, zaten belirli bir sınırı geçme yasal hakkına sahiplerse veya başlangıçta kendilerine destek olabilecek bir diaspora topluluğu varsa. Bu, dünya mültecilerinin %69'unun komşu ülkelerde barınıyor olmasını da açıklar. Bu nedenle, bir tür pragmatizm duygusu bazı hoşgörülü yanıtları tetikleyebilir: yerinden edilmiş nüfusların genellikle başka seçenekleri yoktur ve sınır ötesi hareketliliği uzun süredir yaşamış insanları reddetmek pratik olmayabilir (veya sadece uygulanabilir değildir). Örneğin, Ukrayna'daki çatışma öncesinde Ukraynalılar 90 gün boyunca vize olmadan Avrupa Birliği'nde kalma hakkına sahipti, bu da AB ülkelerinin yasal olarak Ukraynalıların sınırlarını geçmelerini engellememesi anlamına gelmekteydi. Geçici Koruma Yönetmeliğinin devreye girmesi, mülteciler için milyonlarca başvuruyu bireysel olarak işlemeye koymak zorunda kalan ülkelerin zaten sıkıntıda olan sığınma sistemlerinin çökmesini önlemek gibi başka bir pragmatik unsur içermekteydi. Kolombiya için ise Venezuela ile 2.000 kilometreden fazla uzun, geçirgen sınırları paylaştığı düşünüldüğünde, sınırları kapatmak ve göçmen gelişlerini tamamen durdurmak, ciddi politik ve ekonomik sonuçlar doğurmadan gerçekçi değildi. 2021'de ülkedeki Venezuelalıların yasallaştırılması (düzenli göçmenler haline getirilmesi) aynı zamanda göçmenlerin gölgede yaşayan büyük bir oranını azaltmayı hedeflemekteydi.

Bu örnekler, örneğin prima facie mülteci belirlemesi veya diğer otomatik grup koruma biçimlerini kurarak kapsayıcı yanıtlar geliştirmek, sınırda kaos sahneleri, sığınma sistemlerine büyük baskı veya ülkede yaşayan düzensiz göçmenlerin sayısındaki artış gibi olumsuz etkileri hafifletmek için bir politika hesaplaması haline gelebileceğini göstermektedir. Pragmatik yanıtlar geliştirmek, genellikle varışların sayısına değil, varışların nasıl yönetildiğine bağlı olarak kamu desteğini olumlu etkileyebilir.

Değerler

Bazı ülkeler, mültecilere destek verme konusunu ulusal değerlerle veya ulusal gurur ile ilişkilendirmişlerdir. Örneğin, Kolombiya'daki politikacılar, mültecileri ağırlamanın toplumsal değerini ve cömert bir insani politika geliştirmenin önemini vurgulamışlardır ve Türkiye'nin konukseverlik retoriği ve İslamî değerlerin merhameti, Suriyelilere destek toplamak için kullanılmıştır. Türk politikacıları ayrıca, mültecilere verdikleri cömert hoşgeldinlerini uluslararası arenada gurur kaynağı olarak kullanmışlardır. Ayrıca Polonya'da, bazı gözlemciler, Ukraynalıları desteklemenin toplumsal arzu edilirliliğinin bir unsuru haline geldiğini ve Polonyalıların Ukraynalılara nasıl yardım ettiklerini ve evlerine mülteci kabul ettiklerini konuşmanın "moda" haline geldiğini savunmuşlardır. Bu şekilde, destek toplumsal statüye ve özsaygıya katkıda bulunan bir şey haline gelmiştir.

"Değerli" mültecilere dair anlatılar, başlangıçtaki dayanışmayı etkileyebilir. Birçok ülkede mülteciler, kamusal hayal gücünde savunmasız olarak algılanır ve onlara yardım etmek merhametin insani değerlerini kullanmaya yol açar. Ancak savunmasız olma imajına uymayan insanların, sahte veya gerçek olmayan mülteciler olarak algılanma olasılığı daha yüksektir. Örneğin, Avrupa'da, Ukraynalı mülteci nüfusunda kadınların ve çocukların fazla temsil

edilmesi, bazı ülkelerde mültecilerin imajına uyduğu için kamu desteğini artırır. Aynı zamanda, bu tür anlatılar, sahiden mülteciler nasıl görünmeli veya davranmalıdır şeklindeki bu oluşturulan imajın dışında kalan mültecilere karşı karşıtlık yaratma potansiyeline sahiptir. Örneğin, Polonya’da, Ukraynalılara karşı sosyal medya platformlarında yapılan çerçeveleyici konuşmalar, bazı Ukraynalıların yardıma ihtiyacı olmadığına (örneğin, pahalı alışveriş alışkanlıklarını vurgulayarak) odaklanmıştır. Türkiye’de, çoğunlukla genç erkeklerin gelişi, Suriyeli mültecilerin bir güvenlik sorunu olarak algılanmasındaki artan algının bir faktörü olmuştur.

Sosyal değerlerin yanı sıra, bireysel değerler de mültecilere yönelik tutumları etkileyebilir. Örneğin, bazı Avrupa ülkelerinde parti politikalarının Ukraynalılara yönelik tutumları etkilediği tespit edilmiştir. Kolombiya’da bir çalışma, politik korkuların olumsuz tutumları tetikleyebileceğini göstermiştir, çünkü Venezuela göçmenlerini solcu olarak algılayanların, hoşgörü politikalarını destekleme olasılığı daha düşük çıkmıştır. Bu bulgu, evrenselcilik ve muhafazakârlık gibi bireysel değerler ile göçe karşı tutumlar arasında bir bağlantı bulan birkaç çalışma ile uyumludur.

Sosyal değerlere dayalı yaklaşmak, bu değerler kapsayıcı ise, göçmenlere ve mültecilere daha hoşgörülü bir tutum geliştirmek ve dayanışmayı sadece yerli doğmuş bireylere kültürel veya dini olarak yakın olanlara daraltmamak için etkili bir yol olabilir. Örneğin, Almanya, 2015-16’da Suriyelilerin büyük ölçekli gelişlerinde farklı bir kültürel, dini ve etnik nüfus olanları desteklemek için Willkommenskultur veya hoşgörü kültüründen yararlanmıştır. Aynı zamanda, ulusal gurur veya toplumsal görev duygusunu kullanmak başlangıçtaki dayanışmayı beslese bile, destek, politika yapımcılarının aynı zamanda sığınmacıları ve yeni gelenleri hoşgörü

ile karşılamak ve entegre etmekle ilgili halk kaygılarına da yanıt vermediği sürece zaman içinde yavaşça kötüleşebilir; bu kaygılar genellikle acil aşamadan sonra artar.

B. Kamu desteğini erozyona uğratan ve duyarsızlık yaratan faktörler nelerdir?

Dayanışmanın başlangıçta yüksek olduğu durumlarda bile, pratik kaygılar en sonunda insanların feda etmeye hazır oldukları sınırlara çarpmaya başlayacaktır. Bir kriz ya da acil durum ortamından gelebilecek dayanışma coşkusu –‘**hepimiz bu işin içindeyiz**’ ve ‘**herkes üzerine düşeni yapmak zorunda**’ duygusunu- süresiz olarak sürdürmek zordur, özellikle de halk yükün eşit olarak paylaşılmadığını ve yerel ve ulusal hükümetler ya da uluslararası toplumun üzerlerine düşeni yapmadığını ve tek başına bu yükün altında olduğunu algılasa.

Kolombiya ve Türkiye’de, son yıllarda Venezuelalılara ve Suriyelilere yönelik başlangıçta olan dayanışma önemli ölçüde kötüleşmiştir, çünkü devam eden desteğin tartışmalı hale gelmesi meselesi giderek artmıştır. Avrupa’da ise savaşın başlamasından 18 ay sonra Ukraynalılara yönelik genel destek hala yüksek olsa da, ev sahibi topluluklar uzun vadeli etkilerden endişe etmeye başladıkça bazı çatlaklar görünmeye başlamıştır. Zaman içinde tutumların kötüleşmesine neden olan koşulları anlamak, politika yapımcıların dayanışmayı sürdürmelerine ve kamuoyu tepkilerini önlemelerine yardımcı olabilir.

Haksızlık Algıları

Yerinden edilmiş büyük nüfuslar, genellikle konuk topluluklardaki mevcut sorunları daha da kötüleştiren bir etmen olarak görülür, örneğin konut veya iş kıtlığı gibi. Kamu genellikle mültecilere temel kamu faydalarına erişim hakkını destekler, ancak bu desteğin bir sınırı vardır, özellikle kamuoyu mültecilerin dışlanmış veya doğuştan yoksul insanlardan daha fazlasını

aldığını düşünüyor. Örneğin, Slovakya’da, 2022 yılında yapılan bir ankete katılan insanların neredeyse %60’ı hükümetin Ukraynalılara Slovakyalılardan daha iyi davrandığına inanıyordu.

Haksızlık algıları, göçmenler ve mültecilerin genel nüfusla paylaşılmayan hedeflenmiş faydalar aldıklarında veya kamuoyu, yeni gelenlerin katkı yapmaktan daha fazlasını aldığını algılasa daha da kötüleşebilir. Avrupa genelinde protestolara neden olan yaygın konut sıkıntısı ve artan konut maliyetleri bağlamında, dört Avrupa ülkesinde yapılan bir ankette, Ukraynalılara sübvansiyonlu konut sağlanmasının genellikle popüler olmadığı bulunmuştur. Kolombiya’da sadece Venezuelalılara yönelik programlar, ülkedeki yaygın ekonomik zorlukların yanı sıra ülke içinde yerinden edilmiş Kolombiyalılara sağlanacak hizmetler için mevcut gereklilikler göz önüne alındığında politik olarak gerçekleştirilemez olarak kabul edilir. Bu nedenle, yalnızca mültecilere yönelik önlemler yerine tüm nüfusu faydalandırabilecek politika müdahalelerini tercih etmek, gerilimlerin mülteciler ve ev sahibi nüfuslar arasında gerilim noktalarını önlemek için bir potansiyel taşıyabilir.

Politika yapıcılar, ev sahipleri ve yeni gelenler arasında daha adil bir yük paylaşımını yansıtan politikaları uygulama baskısıyla karşı karşıya kaldılar. Örneğin, Polonya, Kasım 2022’de, resepsiyon merkezlerinde 120 günden fazla kalan Ukraynalılara günde 40 zloty (yaklaşık 9 avro) kadar olan maliyetlerin %50’sini ödeyeceğini duyurdu. Ayrıca, artan sayıda Ukraynalı mülteci de Ukrayna’ya dönüş yapmış (kalıcı veya geçici olarak), birçok Avrupa hükümeti de insanların AB toprakları dışında iken yardımlardan yararlanmalarını önlemek için tedbirler aldıklarını duyurmuşlardır; bu önlemler sadece mali düşünce değil, aynı zamanda bazı Ukraynalıların “sistemi kullanma” algısını azaltma isteğiyle de açıklanabilir. Bu stratejiler, kamuoyuna bir sinyal görevi görebilir ve haksızlık algısını hafifletebilir. Ancak, mültecilere

desteği kesmek, özellikle de savunmasız bir konumdaysalar, entegrasyonu geciktirebilir ve ileriye dönük önemli olumsuz ekonomik ve sosyal sonuçlara yol açabilir. Bu nedenle, hükümetler yeni gelenlerin ev sahibi toplumlarda başarılı bir şekilde entegre olmalarını desteklerken sistemden yararlanma algısına yol açmamalarını sağlamak için doğru dengeyi bulmalıdır.

Bu yükün hissi, büyük ölçekli gelişlerden orantısız şekilde etkilendiğini düşünen sınır topluluklarında net bir şekilde görülebilir. Doğu ve Orta Avrupa'da yapılan bir anket, sınır bölgelerinde yaşayan insanların Ukraynalılara karşı olumsuz görüşlere daha eğilimli olduğunu ve onların varlığı nedeniyle kendi hayatlarında olumsuz değişiklikler yaşadıklarını ortaya çıkarmıştır. Örneğin, Polonya'da, sınır bölgelerinde yaşayan katılımcıların %29'u Ukrayna'dan kaçanların hayatlarını olumsuz etkilediğini söylerken, tüm katılımcıların %13'ü bunu belirtmiştir. Kolombiya'da da, Venezuelalılara karşı olumsuz tutumlar, sınıra yakın bölgeler de dahil olmak üzere yüksek sayıda gelişin olduğu bölgelerde yoğunlaşmıştır. Olumsuz tutumları hafifletmek için, politika yapıcılar etkili önlemlere odaklanmalıdır, örneğin yeni gelenleri toprakların diğer bölgelerine nakletmek veya etkilenen topluluklara ek destek sağlamak gibi.

Yerinden Edilmiş veya Geride Bırakılmış Olma Algısı

Ayrıca, yeni gelenlerle doğrudan rekabet içinde olan (veya kendilerini böyle algılayan) nüfus kesimleri için de adaletsizlik algısı artabilir; örneğin göçmen işçilerin aşırı temsil edildiği endüstrilerdeki işçiler veya konut güvensizliğiyle karşı karşıya olan bireyler.

Bu algı, düşük sosyoekonomik statüye sahip yerli doğumlu kişilerin genellikle mültecilerin gelişini ekonomik bir tehdit olarak algılama olasılığının daha yüksek olduğunu gösteren birçok araştırmada ortaya çıkıyor. Örneğin Çekya’da kendilerini ortalama gelire sahip ve daha yoksul hane halkı olarak tanımlayan katılımcıların mülteci akını nedeniyle olumsuz değişiklikler yaşadıklarını söyleme olasılıkları daha yüksekti. Benzer şekilde Slovakya’da daha yoksul hanelerden katılımcıların Ukraynalılara verilen desteğin azaltılması gerektiğine inanma olasılıkları daha yüksekti. Kolombiya’da ise Venezuelalılara yönelik olumsuz tutumlar, özellikle önceden kamu hizmeti kapasitesinde eksikliklerin olduğu ve çok sayıda Venezuelalının geldiği sınır bölgelerinde öne çıktı.

Yeni gelenlere yönelik bu korku genellikle kaynakların sıfır toplamı bir oyun olduğu algısına dayanır; burada insanlar yeni gelenlere fayda sağlamanın yerli halk için faydaların azalmasıyla sonuçlanacağına inanırlar. Örneğin Kolombiya’da Venezüellalıların yerlilerin işlerini elinden alması korkusu nedeniyle işgücü piyasasına erişim, eğitim gibi diğer hizmetlere erişimden daha tartışmalı hale geldi. Avusturya’da 2022’de gerçekleştirilen çeşitli anketlerde yanıt verenlerin üçte birinden fazlası Avusturyalıların iş bulmasını zorlaştıracakacağı düşüncesiyle Ukraynalıların gelişinden korktuğunu ifade etti.

Bu bulgu aynı zamanda mültecileri desteğe ihtiyacı olan mağdurlar olarak gösteren dayanışma kampanyalarının bazen geri tepbilmesinin de nedenidir; zira kamuoyundaki bazı kaygılar, yeni gelenlerin alıcı toplum üzerinde yük oluşturacağı ve yerli halkın kaynaklarını elinden alacağı algısıyla doğrudan ilişkilidir. bireyler.

Bu nedenle, politika yapıcılar, olumlu anlatıları teşvik ederek olumsuz tutumları değiştirmeye odaklanmak yerine, öncelikle somut, günlük kaygıları ele almaya odaklanmalıdır; örneğin, aşırı zorlanan kamu hizmetlerine yapılan yatırımların artırılması veya hem mültecilerin hem de yerel halkın işsizlik oranının azaltılmasına yönelik çalışmalar yapılması.

Geleceğe Dair Belirsizlik

Kolombiya ve Türkiye'deki vaka çalışmaları, yalnızca zaman içinde gelenlerin büyük hacmi nedeniyle değil, aynı zamanda bu hareketleri çevreleyen doğasında var olan belirsizlik nedeniyle de açıklayıcıdır. Hem Venezüellalılar hem de Suriyeliler, birkaç yıl boyunca birbirini takip eden dalgalar halinde geldiler ve yerinden edilmenin gözle görülür bir sonu yoktu. Ve her iki durumda da halk başlangıçta yeni gelenlerin eninde sonunda kendi ülkelerine geri döneceklerine inanıyordu. Sorunun boyutunun (ve bu sorunu çözmek için gereken kaynakların) başlangıçtan beri bilindiği bir durumla karşılaştırıldığında, insanların süresiz veya açık uçlu destek vermesi tartışmasız daha zordur.

Türkiye'de karşılama tutumları, Suriyelilerin geçici misafir olarak görülmesiyle bağlantılıydı; ancak durum uzadıkça ve misafirler yavaş yavaş kalıcı sakinler haline geldikçe tutumlar olumsuz bir hal aldı. Avrupa'daki Ukraynalılar için dayanışma son derece olumlu olmaya devam ederken, bu desteğin kalıcı olarak sürdürülmesinin zor olacağına dair işaretler de var. Örneğin, Polonya'da Ağustos 2022'de yapılan bir anket, Polonyalıların yüzde 87'sinin savaşın ilk birkaç ayında mültecilere yardım etmeyi desteklediğini, ancak üçte birden azının (yüzde 31) Polonya'nın savaşın tamamı boyunca Ukraynalıları desteklemesi gerektiğine katıldığını ortaya çıkardı.

Benzer şekilde, 2023 yılında Çekya’da yapılan bir anket, vatandaşların yalnızca yüzde 9’unun Ukraynalıların ülkede kalıcı olarak kalmasını desteklediğini, neredeyse üçte ikisinin (yüzde 64) ise geçici kabulü desteklediğini ortaya çıkardı. Acil durumda yerinden edilmenin ilk dönemi daha kalıcı bir hal almaya başladığında, bağışçıların ve vatandaşların aynı düzeyde maddi desteği sürdürmesi de daha zor oluyor. Milyonlarca kişi çatışmalardan kaçarken birçok Avrupalı evlerini Ukraynalılara açtı, ancak bir yıl sonra ev sahiplerinin bu desteği sürdürme konusundaki istekliliği azaldı. Polonya’da Polonyalıların yüzde 63’ü 2022’de Ukraynalıları kişisel olarak desteklediklerini belirtti; bu oran Ocak 2023’te yüzde 41’e düştü ve bu rakamın düşmeye devam etmesi muhtemel.

Acil durumlar bazen uzun sürebilir ve vatandaşların zaman içinde mültecilere kişisel destek verme istekleri (veya yetenekleri) azalabilir. Bu durum, aynı zamanda bağışçıların da mülteci barındıran ülkelere sağladığı finansal veya teknik desteğin azalmasıyla çakışabilir. Bu, hükümetler için bir eksiklik yaratabilir ve mültecilere aynı düzeyde destek sağlamakta zorlanabilirler. Bu durum, ev sahibi nüfusun misafirlerini rakipler olarak görmeye başladığı bir algıyı potansiyel olarak tetikleyebilir. **Bu nedenle, bir kitlesel yerinden edilme krizinde hükümetlerin acil durumun ilk aşamasının geçmesinden sonra dayanışmanın tükenmesini önleyecek ve sorumlulukları devralacak bir plana sahip olmaları gerekir.**

Ancak, geleceğe dair belirsizlik hükümetler için önemli bir zorluk oluşturur. Genellikle göçmen ve mültecilerin uzun vadeli entegrasyonunu teşvik etme ve aynı zamanda bir kısmının ülkelerine geri dönüşünü hazırlama gibi çelişkili politika hedeflerine sahiptirler. İkinci bir planı, yani hem entegrasyon hem de olası geri dönüş için mültecileri hazırlayabilen ikinci bir niyet yaklaşımını benimsemek, belirsizlik ortamını yönlendirmenin ve halkın hükümetin

sadece yeni gelenlerin uzun vadeli kalışına odaklandığı endişelerini hafifletmenin bir yolunu oluşturabilir. Bu, hem ev sahibi ülkenin hem de köken ülkenin ilgili sektörlerinde yetenek geliştirme gibi alanlara yatırım yaparak gerçekleştirilebilir.

Göç Üzerinde Kontrol Eksikliği Algısı

Dünyanın her yerindeki halklar, düzenli ve yönetilen bir göç arzusunu ifade etme eğilimindedir ve destek genellikle, gelenlerin sayısına bakılmaksızın, göçün etkili bir şekilde yönetildiğini algılayıp algılamadıklarına bağlıdır. Varışlar kaotik görüldüğünde veya mültecilerin topluma entegre olduğu algılanmadığında, mültecilerin bir tehdit olarak algılanması artabiliyor. Örneğin Yunan adalarına 2015-16'da gelen mülteci sayısının yüksek olması ve gelenlerin etkisinin adadaki topluluklar üzerinde orantısız bir şekilde yansıdığı algısı, yerel halkın direnişinin artmasına yol açtı.

Kolombiya'da artan olumsuz tutumlar, hükümetin Venezüela göçünü yönetme biçimine ilişkin olumsuz algılarla ilişkilendiriliyor. Avusturya'da ise Ukraynalıların entegrasyonuna ilişkin endişelerin giderek artması nedeniyle Ukraynalılara verilen destek geçen yıl boyunca azaldı. Sonuç olarak, düzenli varışları teşvik eden politika tepkileri bir kontrol duygusu yaratabilir ve halkın kaygılarını azaltabilir. Örneğin, milyonlarca Ukraynalının gelişiyle Avrupa'daki tehdit algısı, 1 milyon mültecinin gelişinin Avrupa'yı kargaşaya sürüklediği 2015-16 dönemine göre daha düşük oldu.

Bu farklı algıların arkasında pek çok faktör var, ancak Avrupa Birliği'nin gelenleri yönetmeye ve onlara acil korumaya erişim sağlamaya yönelik hızlı tepkisi, muhtemelen 2015-16'da eksik olan bir kontrol duygusunu sağladı. Ancak bu aynı zamanda siyasi uygulanabilirliğine de

bağlıdır ve yerinden edilmiş kişilere yönelik yaygın kamu desteği halihazırda mevcut değilse, bunu siyasi olarak haklı çıkarmak zor olacaktır.

Varoluşsal Tehdit Algısı

Kültürel ve demografik endişeler, özellikle demografik denge değişmeye başladığında veya yeni gelenlerin (örneğin oy verme gibi) toplumun kültürel, dini veya dil trajedisini aşırı etkileyebilecekleri şekilde faydalar kazandığı dönemlerde ev sahibi topluluklar için özellikle önemli hale gelir. Bu geçişler, mültecilerin geçici konuklar olarak görülmesinden kalıcı toplum üyelerine dönüştüğü durumlarda da ortaya çıkabilir.

Mülteciler arasındaki yüksek doğurganlık oranı, demografik değişim endişelerini artırabilir; örneğin, Türkiye’de ortalama doğurganlık oranı kadın başına 1.9 çocuktur, ancak Suriyeliler için bu rakam 5.3’tür. Mültecilerin demografik ve siyasi etkisinin büyüdüğünün (ve demografik, siyasi veya dini dengeyi değiştirebileceğinin) farkına varıldığında ve köken ülkelerine dönmeleri olasılığının düşük olduğu anlaşıldığında, yeni tehdit çerçeveleri ortaya çıkabilir.

Türkiye’de, hükümetin Türklerle Suriyeliler arasındaki dini benzerlikler ve ortak tarih vurgusuna rağmen, 2020 yılında yapılan bir çalışma Türklerin %82’sinin Suriyelilerle kültürel ortaklıkları olmadığını düşündüğünü bulmuştur. İlk baştaki pozitif karşılama, muhtemelen Suriyelilerin “misafirler” olarak politik vaadi üzerine hassas bir dengeye dayanıyordu. “Müslüman kardeşlik” çerçevesinin altında da önemli incelikler bulunmaktadır. Türkiye’nin daha laik nüfusu için, Suriye göçü İslamlaştırma tehdidi olarak algılanabilirken, Türkiye’nin dini azınlıkları için Sünni Arap Suriyeliler, bazı bölgelerde iktidar partisinin lehine dengeleri

değiştirebilecek demografik bir tehdit olarak görülebilir ve Alevi gibi toplulukları daha fazla marjinalleştirebilir. Kolombiya'nın eski başkanı Iván Duque, Venezuelalılar ile Kolombiya arasındaki kardeşlik bağlarına atıfta bulunsa da, son anketler Kolombiyalıların çoğunluğunun Venezuelalıları kültürel kimliklerine bir tehdit olarak gördüğünü göstermektedir.

Mültecilerle ilgili olarak “tehdit” ve “fayda” anlatıları zaman içinde nasıl değişir?

Göçmenlikle ilgili kaygılar genellikle ekonomi, güvenlik ve kültür olmak üzere üç ana konu etrafında yoğunlaşır. Bu kaygılar sabit veya sabit değildir; belirli dönemlere ve belirli dış etkenlere (ekonomik durgunluklar veya doğal afetler gibi) veya aracı olaylara (seçim kampanyaları veya sosyal medya) tepki olarak bazı çerçeveler zaman içinde daha belirgin veya daha az belirgin hale gelebilir. Bu raporda incelenen örneklerde, kaygılar şu şekilde tezahür eder:

► **Ekonomi:** İş ve kaynaklar için rekabet kaygıları, ayrıca konut veya okullar gibi altyapı üzerindeki baskılar, göçmenler ve mültecilerle ilgili kaygıların yaygın bir tetikleyicisidir. Bununla birlikte, ekonomik konular etrafında güçlü fayda anlatıları da gelişebilir. Avrupa'nın bazı bölgelerinde, Ukraynalı mültecilerin iş gücü eksikliklerini giderme ve kimse istemediği işleri yapma potansiyeline sahip olduğuna dair bir hikaye bulunur (bu bağlama özgüdür ve evrensel değildir), oysa Türkiye ve Kolombiya'da mültecilerin iş çalmalarından veya iş piyasasını bozmalarından daha yaygın korkular bulunur.

► **Güvenlik:** Suç ve güvensizlik algıları da kamuyu etkileyen bir yön değiştirebilir. Örneğin, Macaristan, Çekya, Slovakya ve Polonya'da, Ukraynalıların gelmesinden sonra Ukrayna sınırındaki bölgelerde yaşayan insanlar kendilerini daha güvensiz hissettiklerini rapor etti. Kolombiya'da, sınır bölgelerinde ve Bogotá'da (Venezuelalı göçmenlerin sayısının daha yüksek olduğu yer) yaşayan insanlar, Venezuelalıların güvenlik tehdidi oluşturduğunu daha olası bir şekilde bildirmektedir. Bu algılar, göçmenlikle suç arasında bir bağlantı olmamasına rağmen, politik söylem tarafından körüklenerek daha da kötüleşebilir.

► **Kültür:** Yeni gelenlerin kültürel veya ulusal kimliklerini tehdit olarak gördüğü anlatı da önemli bir tehdit anlatısıdır. Artık çoğu Kolombiyalı, Venezuelalıların kültürlerine bir tehdit oluşturduğuna inanıyor, bu durum, iki nüfus arasındaki dil, etnik ve kültürel benzerliklere rağmen böyledir. Avrupa'da, 2015–2016'da gelen göçmen akını, İslam karşıtı duyguları ve Müslümanlar ile Avrupalı toplumlar arasındaki uyumsuzluğu işaret eden bir söylemi canlandırdı ve bu söylemler hala bazı nüfus kesimlerinde etkilidir. Ukraynalıların gelmesi, dini, etnik ve kültürel olarak benzer oldukları için aynı korku tepkisini uyandırmamıştır. Ancak,

Ukraynalıları kabul etmeye karşı çıkan Polonya’da bazı azınlık söylemleri, Polonya’nın “Ukraynalştırılması”nı eleştirmiş ve kültürel değişiklik korkularını göstermiştir. Türkiye’de ise kültürel benzerlik algıları (insanların sabit olarak düşündüğü bir şey) subjektif olabilir ve zaman içinde değişebilir: Anketler, Suriyelilerin uzun süredir Türklerle kültürel benzerlikler gördüğünü gösterse de bu benzerlik hissi de zaman içinde azalmıştır.

Farklı kaygılar – ekonomi, güvenlik, altyapı veya kültürle ilgili olsun – nüfusun belirli kesimleri arasında farklılık gösterebilir. Örneğin, bazı çalışmalar, genç insanların ve daha yüksek eğitim seviyesine sahip olanların mültecilere ve göçmenlere daha olumlu bakma eğiliminde olduğunu göstermiştir. Ancak bu her zaman böyle olmaz. Polonya örneğinde, genç insanların yaşlı katılımcılara göre daha olumsuz deneyimleri rapor etme olasılıklarının daha yüksek olduğu bulunmuş, bu da diğer faktörlerin, örneğin bilgi kaynakları ve parti politikalarının da etkili olabileceğini göstermektedir.

Sonuçlar ve Politika Önerileri

Anketler, mülteciye karşı olumlu veya olumsuz duygu yoğunluklu bir resim sunabilirken, gerçekte kamu görüşleri genellikle ortada bir yerde yer alır: İnsanlar genellikle ülkelerinin göçmenleri ve mültecileri kabul etmesi gerektiğini kabul edebilirler, ancak aynı zamanda ekonomi veya sosyal yapı gibi ev sahibi toplumlar üzerinde olası negatif etkiler konusunda endişeler ve kaygılar yaşayabilirler.

Olağanüstü dayanışma ortamında bile, insanların rahatlıkla ne kadar fedakarlık yapabileceklerini ve ne kadar değişikliği tolere edebileceklerini sınırlama ve sınırlama isteği vardır. Kamuoyu böylece çok yönlü ve dinamik bir yapıya sahiptir, çünkü korku ve dayanışmayı yansıtan farklı anlatılar farklı zamanlarda önem kazanır ve insanların öncelikleri farklı dış koşullar ve olaylara tepki olarak değişir, ayrıca liderlerin ve güvenilir topluluk üyelerinin bu olayları nasıl iletişim kurduğuna yanıt olarak da değişir.

Bu rapordaki örnekler, büyük yerinden edilme durumlarında bile mültecilere yönelik halk desteğinin varlığına rağmen, bu desteğin her zaman devam etmediğini göstermektedir. Aynı

zamanda soyut bir destek olması, endişe yaratan ve kamuoyu görüşlerinde değişikliklere yol açabilecek kaygı ceplerinin olmadığı anlamına gelmez. Bu, dayanışma yorgunluğunun ele alınamayacağı anlamına da gelmez. Kolombiya, Türkiye ve Avrupa'daki büyük ölçekli yerinden edilme deneyimleri, gelecekteki yerinden edilme krizlerinde dayanışma yorgunluğuyla daha iyi başa çıkmak için yardımcı olabilecek aşağıdaki önemli dersleri sunmaktadır:

► **Ne teklif edildiği veya ne kadar süreyle sunulacağı açısından halkın yapmaya istekli olduğu fedakarlık düzeyinin genellikle dile getirilmemiş bir sınırı vardır.** Mültecilere yönelik dayanışma, genel destek sağlama anlamına gelmez ve bazı önlemler, sağlık hizmetlerine erişim gibi, yerli halkla paylaşılmayan veya doğrudan rekabet korkularını besleyebilecek, özellikle işgücü piyasasına erişim gibi diğer faydalardan daha fazla destek toplayabilir. Dahası, aynı düzeyde desteği sürdürme isteği çoğu zaman zamanla azalır. Kamuoyunun mültecileri topluma katkı sağlayan bir unsur olarak görmemesi halinde, özellikle de ev sahibi nüfusun ekonomik güvensizlik yaşaması durumunda, mülteciler yavaş yavaş kamu kaynakları üzerinde bir yük olarak algılanabilir.

► **(Algılanan) adaletle ilgili sorular ön planda ve merkezdedir.** Başlangıçta bir dayanışma dalgası olsa bile, ev sahibi nüfus kaynakların adil bir şekilde dağıtılmadığını veya mültecilerin yardıma ihtiyacı olan yerel halktan daha fazla destek aldığını düşünüyorsa adaletsizlik algısı çok hızlı bir şekilde ön plana çıkabilir. Bu adaletsizlik algısı, genellikle yeni gelenleri karşılama yükünü üstlenen sınır topluluklarında veya ev sahibi nüfusun ekonomik sıkıntı yaşadığı ve kamu hizmetlerinin zaten zayıf olduğu durumlarda özellikle belirgin hale gelebilir.

► **Dayanışma, insanların hız ve yoğunluk dahil olmak üzere nasıl ulaştıklarına ve menşee ülkelerine dönüp dönmeyeceklerine bağlıdır.** Çoğu zaman destek, gelenlerin sayısına değil, gelenlerin beklenip beklenmediğine, beklentilerle tutarlı olup olmadığına ve bu varışların nasıl yönetildiğine bağlıdır. Sınırdaki kaos ve düzensizlik algısı, toplam gelenlerin sayısı yüksek olmasa bile kaygıyı artırabilir ve tehdit zihniyetini ortaya çıkarabilir. Kısa bir süre içinde büyük, beklenmedik bir insan nüfusunu karşılayan toplumların tırmanması gereken dik bir yol vardır; Hızlı gelişlerin kaygıyı tetiklememesi için istisnai desteklerin (entegrasyon politikaları ve altyapı dahil) uygulamaya konması gerekiyor; aynı zamanda tepkiyi önlemek için bu yatırımların nasıl karşılanacağı konusunda da dikkatli olunması gerekiyor. Son olarak, destek bazen yeni gelenlerin eninde sonunda kendi ülkelerine geri dönecekleri algısına bağlıdır. Yerinden edilme durumları uzadıkça, başlangıçtaki dayanışma ekonomik, kültürel veya demografik değişim korkusuna dönüşebilir.

Politika yapımcılar, kamu desteğinin mültecilere karşı tepkiyi tetiklemesinden önce oluşan endişeleri gidermek için çeşitli stratejiler izleyebilir:

► **Halkın kaygısını artırabilecek pratik kaygıları ele alın.** Kamuoyunun göçmenler ve mültecilerle ilgili şüphelerinin çoğunun altında iş kayıpları, konut kıtlığı veya altyapının aşırı yüklenmesi gibi, özellikle de halkın mültecilere sağlanan kaynakların yerel halktan alındığını algılaması gibi, ele alınması gereken çok pratik kaygılar yatmaktadır. Kamuoyunun endişe kaynağı olan bu alanlara yatırım yapmak, yerel halk ile mülteciler arasındaki sürtüşmenin önlenmesine yardımcı olabilir. Daha da önemlisi, topluluğun bu sorunlu noktaları her yerel bağlama göre değişkendir; örneğin, uygun fiyatlı barınma birçok Avrupa ülkesinde temel bir

endişe haline gelirken, diğer ülke veya bölgelerde eğitim veya sağlık hizmetleri gibi hizmetler, mültecilere yönelik dayanışmayı köklü bir kırgınlığa dönüştürebilecek ana nokta olabilir.

► **Kısa vadede taban dayanışmasından yararlanın, ancak uzun vadede yorgunluğa hazırlanın.** Toplum desteğinin sağlanması, büyük bir yerinden edilme durumunun acil aşaması sırasında hükümetlere çok ihtiyaç duyulan oksijeni sağlayabilir. Örneğin Avrupa’da Ukrayna diasporası ve gönüllüler, yeni gelenlere kalacak yer sağlama ve zaten gergin olan kabul sistemleri üzerindeki etkiyi hafifletme konusunda kilit rol oynadılar. Ancak vatandaşların mültecileri kişisel olarak destekleme isteği ve yeteneği sonsuza kadar sürdürülemez. Dayanışma tükenişini önlemek ve yükün vatandaşlara verildiği algısını azaltmak için politika yapıcılar, devlet desteğinin kademeli olarak gönüllüler tarafından sağlanan desteğin yerini almasını sağlamalıdır.

► **İnsanların kendi ülkelerine dönüp dönemeyecekleri konusundaki belirsizliğe rağmen ilk günden itibaren entegrasyona yatırım yapın.** Ev sahibi birçok ülkede, politikacıların kitlesel yerinden edilmeyi geçici bir kriz olarak adlandırmasına yönelik siyasi teşvikler ile bu beklentinin nihai olarak gerçeklikle çatışması durumunda kamu desteğinin zamanla aşınması arasında bir gerilim var. Buna ek olarak, ilk günden itibaren entegrasyona yatırım yapmamak, durumun uzun sürmesi ve (en azından bazılarının) yeni gelenlerin daha uzun vadede kalması durumunda gelecekte muhtemelen önemli maliyetlere yol açacaktır. Doğru dengeyi kurmak için politika yapıcılar, mültecileri hem potansiyel entegrasyona hem de nihai geri dönüşe hazırlayabilecek çift amaçlı politikalara yatırım yapabilir. Ayrıca, acil durum aşaması geçtikten sonra hükümetler, yeni gelenlerin ihtiyaçlarını karşılama ve katılımlarını teşvik etme

konusunda destek vermek ile ev sahibi nüfusa yeni gelenlerin de topluma katkıda bulunduğunu göstermek arasında ince bir çizgide yürümelidir.

► **Kamuoyunun endişelerini kabul edin, ancak göçü tüm toplumun yararına olabilecek bir şey olarak çerçeveleyin.** Acil durum aşaması ve ilk dayanışma dalgası geçtikten sonra, mültecilerin ev sahibi ülkeye yük olduğu algısı genellikle giderek artıyor. Dayanışmayı zaman içinde sürdürmek için politika yapıcıların, vatandaşların yeni gelenleri karşılamanın zorluklarıyla ilgili pratik kaygılarını kabul etmesi ve orantısız etkileri (örneğin, sınır toplulukları veya mültecilerin yoğunlaştığı şehirler) hafifletmesi gerekir. Politika yapıcılar aynı zamanda göçü herkes için faydalı olabilecek bir şey olarak çerçevelemeli ve örneğin binaların yeni gelenleri barındıracak şekilde yenilenmesine yapılan yatırımların herkes için uygun fiyatlı konut stokunu artıracığının sinyalini vererek somut faydalar göstermelidir.

Kitlesele yerinden edilme krizleri, ev sahibi toplumlarda genellikle akrabalık, şefkat ve insancılık gibi ulusal değerlerden yararlanan bir dayanışma dalgasının ortaya çıkmasına neden olabilir, ancak dayanışma çoğu zaman kırılımandır. Dayanışmayı zaman içinde sürdürmek için, politika yapıcıların yeni gelenlerin uzun vadeli entegrasyonuna yatırım yapmak ve toplumun pratik kaygılarını ele almak için destek ve kaynak oluşturması gerekecek; her ne kadar bunların her ikisi de finansal ve politik açıdan maliyetli olsa da. **Ancak yakın tarih, yatırım yapmamanın maliyetinin çoğu zaman çok daha yüksek olabileceğinin açık bir örneğini sunuyor.**